

SZÉKELYFÖLD

Politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hirlap.

A kézdivásárhely városi és vidéki vadász-egyesület hivatalos közlönye.

Megjelenik hetenkint kétszer: csütörtökön és vasárnap.
Előfizetési árak: Egész évre 5 frt, félévre 2 frt 50 kr, negyedévre 1 frt 20 kr. — Egy eszám ára 5 kr. Községek, tanítók, iparosok és Egyesületek, melyek egyenként, ha előfizetnek, 4 frtért kapják a lapot.

Felelős szerkesztő: Dobay János.

Kiadó-tulajdonos: Ifj. Jancsó Mózes.

A lap szellemi részét illető közlemények, a szerkesztőséghez (Dobay János Kézdi-Vásárhelyi) intézendők.

Kiadóhivatal: K.-Vásárhelytől az ifj. Jancsó Mózes könyvnyomdájában, hová a hirdetések s előfizetési pénzek küldendők.

A vajudó béke.

Nem merjük elhinni, hogy akár az ellenzék, akár a kormánypárt kiesínyes avagy hamis okból meghiusítaná a békekötést. Ha mégis meghiusul a béke, úgy ennek komoly okot kell adni és fel kell tárnai híven, pontosan mindazon körülményeket, amelyekből a békerontó fél meggyőződését meríti. Mert igenis igazoltan lehet a békét visszautasítani. De a bizonyítás azt terheli, aki a békeföltételeket visszautasította. Jól kell tehát vigyázni a békeföltételek fölállításánál és azok formulázásánál és nagy felelősséggel kell eljárni a békeföltételek mérlegelésénél. Ez a jog és kötelesség egyaránt megilleti a kormánypártot, valamint az ellenzékét és bizonyára mindakét részről nagyon megfontolják a dolgot, mielőtt döntésre kerülne a sor.

Ez mind a békeszerző felekre tartozik, akik fölött az ország fog ítéletet mondani. Az ország csak azt követeli most, hogy a törvényellenes állapot szűnjék meg és a parlament mielőbb nyerje vissza munkaképességét, nagyfontosságú feladatainak megfelelhessen. Az ellenzéki akciónak azzal kellett volna végeznie, hogy az ex-lex állapotot jan. elsején túl nem hagyta volna meg. Ekkor már a kormányt ugyanis a törvénytelen állapotba hajította. Célját elérte az obstrukció. Arra kényszerítve a kormányt, hogy a parlamentáris alkotmányos elvet szegje meg. Ennek az elvnek megszegése megtörténvén, ezzel be kellett volna érnie. Azzal a magatartással azonban, hogy ezt az állapotot már másfél hónapja főtartani törekszik, már nem a kormánynak, hanem tisztán az országnak és a közérdeknek árt. Az ellenzéknek nem lett volna szabad tovább menni, minthogy a kormányt alkotmányellenes ténnyel kergesse és aztán a kormányt vád alá helyezését indítványozza. Ennek akkor nyomban meg lett volna az értelme és a formája is. Most azonban ezzel a vádaskodással az ellenzék elkésett. Mivel minél inkább vádolja a kormányt a mai helyzetért, annál jobban vádolja önmagát is, mert tagadhatatlan, hogy az ellenzék a mai állapotok főtartásáért szintén felelősségre vonható.

Az ellenzék sem bujhat ki a felelősség előtt, azon erkölcsi károkért és anyagi veszteségekért, a melyek az országot sújtják ezen másfél hónap alatt. A vádlóból tehát vádlott lett ezen idő alatt. Hisz ezt az ellenzék idézte elő. Ezt különösen üdvös figyelembe venni most, mikor folyton azt halljuk, hogy az ellenzék akadályozza a béke létrejöttét.

Mikor folyton azt halljuk, hogy egyik-másik epés ellenzéki békeember semmi áron sem akarja elfogadni a kormány békeföltételeit.

Ezek a kormánypárti békeföltételek pedig már nem titkosak. Azok ismeretesek immár Bánffy Dezső báró miniszterelnök hivatalos előterjesztései alapján a szabadelvűpárt mult keddi értekezlete óta. Azt is tudjuk Bánffy kijelentéseiből, hogy Bánffy hajlandó elfogadni mindazokat az ellenzéki proppozíciókat, a melyek a szabadelvűpárt programjával nem ellenkeznek. Mert abban csakugyan igaza van Bánffynak, hogy a kormány engedékenysége annyira még sem mehet, miként a saját elveivel ellenkező új programot hagyjon magára erőszakolni az ellenzék részéről. A szabadelvűpárt annak a programnak alapján áll, mel en az ország többségének bizalmát megszerezni sikerült. Ezzel szemben hűtlenséget és elvtelenséget jelentene az, ha az ellenzéknek programját magáévá tenné. Annál inkább, mivel az ellenzéki proppozíciók között számos olyan követelés is van, a melyeket bizonyos államtudományi elméletekkel igazolni lehet, de nálunk a gyakorlatban a magyar faj határozott megkárosítása és a magyar állam eszme, a magyar hegemonia veszélyeztetése nélkül keresztülvinni nem lehet azokat. Ilyen például a választási cenzus leszállítása és a választási jogosultság kiterjesztése. Egyedül a hazafias pártok között ezek a kérdések föl sem merülhettek, mivel mindegyik pártnak programjában legelső helyen állott az államfentartó magyar faj érdeke. Ez volt az összes hazafias pártok kiindulási pontja és csak ezen túl tértek el a politikai vélemények.

Egyedül a néppárt hozta be ezt az új politikai programponctot a politikai küzdelmekbe, mert ez a párt inkább az éretlen tömegekre alapítja a politikáját. Természetes, hogy a választási cenzus leszállítása nélkül ezt tenni bajosan lehet. Ámde ismeretes az is, hogy ez a néppárt a nemzetiségekkel szövetekezett és főként a nemzetiségi vidékekre spekulál, hol a vallási és nemzetiségi reakziót sokkal könnyebb felkelteni. A cenzus leszállítása szintén csak ennek a nemzetiségi iránynak kedvezne, eltekintve a szociálistáktól.

Viszont, amit a kormány követel, azt az ellenzék minden megerőltetés nélkül megadhatja. Különösen azon csodálkozunk, hogy az indemnitás kérdésében oly megátalkodottan makaeskodik és az indemnitást a Bánffy-kormány alatt átérésztetni nem hajlandó. Ennek a makaeskodásnak alig van értelme. Hisz épen ezzel az in-

demnitással szűnik meg az ex-lex állapot. Addig még mindig ex-lexben maradunk, ha a többi béke-pontozatokban foglalt javaslatok el is intéztetnek. De meg alkotmányos felfogás szerint az országgyűlés addig más tárgy felett nem tanácskozhatik, nem dönthet, a míg az évi költségvetést el nem intézte, pláne mikor már másfél hónapot késett vele. De tudjuk, illetve sejtjük, hogy az ellenzék miért nem akarja megadni az indemnitást Bánffynak. Ezt elárulta a nemzeti párt egyik fő-fő publicisztája egy nem régi cikkében, midőn arról volt szó, hogy Lukács László van kiszemelve Bánffy utódjának. A jövődő miniszterelnök tehát ennek a mostani kabinetnek levén tagja és azzal szolidárisan felelős, nem megvetendő mulatóság lenne az ellenzékre nézve az új miniszterelnököt mindjárt vád alá helyezési indítvánnyal fogadni.

Ennek ugyan fogamatja nem lenne, mert a vád alá helyezési indítványt a képviselőház óriási többséggel biztosan elvetné. De meg a világon nem akadna bíróság, mely az ellenzék által üzött obstrukció folytán előidézett állapotokért a kormányt és nem az ellenzékét ítelné el. De ezt tudja az obstrukciós ellenzék ép úgy, mint mi. Hanem azért mégis ragaszkodik ennek a vád alá helyezési indítványnak gondolatához, mert úgy lát-szik, hogy neki csak botrány kell és semmi más. Erre pedig elég hálás térki-nálkozik ebben az indítványban.

A beteg békeákezió.

Az a gonosz influenza, mely talán egy családot sem kímélt meg, meglátogatta a békeáktorok egy részét is és ezzel késlelteti a békeákeziót. Barát és ellenség sajnálni fogja ezt, különösen a mennyiben megbetegedett honatyákról van szó, mert ezeket mindnyájan szívünkbe zártuk s megőriznük számukra rokonérzésünket, ha néha vásott gyermeközök módjára viselik is magukat. A mi azonban a békeákezió megakadását illeti, az érzélem aligha lesz mindenkinél egyenlő. Nagy számmal vannak ugyanis egészen okos emberek, akik azt tartják, hogy maga a békeákezió nagy beteg s nem is lehet egészséges, úgy hogy meglehetősen mindegy, vajjon előbb, vagy később állapítják-e meg a sikertelen lefolyást.

Tulajdonképp mi körül forog a harc és a béke-tárgyalás?

A színpalak mögött folyó eseményektől egyelőre el akarunk tekinteni és csak azokat a mozzanatokkal vesszük figyelembe, melyek a nyilvánosság előtt játszódtak le. A legelső botránykövet abban találta az ellenzék, hogy a miniszterelnök vonakodott választ adni arra a kérdésre, hogy mit szándékszik tenni a kormány, ha a kiegyezés Ausztriával parlamentáris uton létre nem jöhet? Az idő meghozta a választ: az ischli megállapodások köztudomásra jutottak s az ellenzék diadalittasan kiáltott fel: „Látjátok, indokolt volt az obstrukciónk!” Nem akarunk a felett

vitatkozni, vajjon ezek a megállapodások csakugyan magukban foglalják-e, mint az ellenzék állítja, az önálló rendelkezési jog feladását, jól lehet az egyenes emberi ész kell hogy azt diktálja, hogy valamely törvényes állapot fenttarthatásának kijelentése „míg a parlament másképp intézkedik”, minden egyebet inkább jelent, mint valamely rendelkezési jog feladását, mert hisz' ez a jog épen az által jut plasztikus módon kifejezésre, hogy a megállapodás érvényességének tartama tőle tétetik függővé. De bármint legyen, tény az, hogy a kifogásolt forma, mely-lyel az obstrukciót indokolniak állították oda, az ellenzék által helyeselt módon meg lett változtatva. Logikus lenne tehát, ha a „siker” után beszüntették volna az obstrukciót.

Most azonban báró Bánffy visszalépését követelte az ellenzék. Bármily roppant fenhéjázás kell is hozzá, hogy az ilyen követelésnek obstrukciójával adjanak nyomatókat, báró Bánffy mégis elhatározta, hogy meghozza ezt az áldozatot, jól lehet az ország tulajdonképp nagy többsége ezzel nem ért egyet, mert kapitulációt lát benne a nyitott erőszak előtt. De báró Bánffy kész lemondani. Ismét azt kellene hinni, hogy az obstrukció az a fegyvert s minden elkövet, hogy siet a székelyi gyűlést miniszterelnök távozását.

De mi történik? A követelések állít fel az ellenzék. Választási reformot s kuriai bíráskodást követel. Értelmes lenne e fejezetnél megállni s meg lehetne kérdezni az uraktól, hányan vannak köztük, kiknek igen tekintélyes választási költségeik nem voltak s vajjon nem épen ők-e azok, a kik képmutatással s teljesíthetetlen ígéretek által követtek el válságos visszaéléseket, vajjon nem tartottak-e mindezt a kortesfogást jónak, ha malmukra hajtotta a vizet s vajjon elítéltek-e minden nyomást, ha az az ő javukra gyakoroltatott is. Továbbá azt a kérdést lehetne hozzájuk intézni, vajjon csakugyan a Többségi erkölcsi tisztaság magas piedesztáljára akarnak állni, ha kiteszik is magukat annak a veszélynek, melyet mindenki ismer, de senki sem mond ki?

No, de e kívánság teljesítését is megígérték az ellenzéknek a lehetőség határain belül s így azt kellene hinni, most már csakugyan vége van a háborúságnak s a parlament béke hosszabb időre biztosítva lesz. Dehogy! Most meg garanciákat követel az ellenzék. Báró Bánffy erre is készen nyilatkozik s úgy véli, hogy abban lenne a legjobb garancia, ha az országgyűlési pártok ratifikálnák a béke feltételeit. Legálisabb javaslatot aligha lehetne tenni; csak hogy az ellenzék most meg már „személyi” garanciákat követel. Mint kelljen ezeket megteremteni, azt ő maga sem tudja megmondani, de követeli őket s minthogy mégis csak állatuk valamit gondolni, azt hisszük, a fuzió karja, vagy határozottabban szólva: néhány miniszteri széket. Természetesen csak néhányat, nem valamennyit, mert a kabinet szabadelvű párt tagjai nélkül huszonnégy óráig sem állhatna helyén.

Ez a még ki nem mondott követelés még nincs megadva, de a nemzetipárt vezére gróf Apponyi Albert a saját pártjában küzd a fuzió-törökvések, mint időszerűtlenek ellen. Minő sikerrel, az még bizonytalan; de hogyha ezt a pártot még a fuzió által sem lehet meggyőztetni, akkor mi az, a mi visszaadhatja nekik a nyugalmát?

Fejtegetéseink elején vásott gyerekekről szövegtünk. Vannak olyanok, kiknek az anyjuk minden elképzelhető megtesz, csak hogy hagyják abban a sirást. Mikor minden esítetés, békítés eredménytelen marad, kétségbeesetten kérdezi az anya: „Az Isten szerelméért, voltaképpen mit akarsz?”

Sirni akarok! felel a rossz kölyök és tovább visít...

Rudolf kórház igazgatóságának jelentése.

(Folytatása és vége.)

Ezekben kívántam, tisztelt közgyűlés, az intézetünk anyagi gyarapodására vonatkozó dolgokat röviden felsorolni s most a tisztelt közgyűlés engedelmével az intézet belételeiről mondom el egy néhány adatot.

Kórházunkban a múlt év folyamán is két orvos, ugymint dr. Szini Gyula főorvos és dr. Szentpéteri Bálint rendelő orvos látták el a betegeket és teljesítették kötelességeiket nagy szorgalommal s kitűnő eredménnyel. Betegforgalmunk páratlan fellendülése az ő működésük kezdetével összeesik, jogosan következtethetünk tehát, hogy odaadó munkálkodásuk nagy mértékben hozzájárult ahhoz, hogy betegek létszáma a régebbi időkhez képest csaknem megkétszereződött. A mi derék, buzgó orvosainkkal szemben legkevésbé, mit tehetünk, hogy közgyűlésünk rendén fejezzük ki legteljesebb elismerésünket.

Itt e helyen be kell azt is jelentenem, hogy a múlt évi nagyobb betegforgalom szükségessé tette egy harmadik ápolónő alkalmazását. A vereskereszt egyesület központi igazgatósága készségesen teljesítette elnök-bárónő kérését s folyó évben Hubennay Emilia személyében egy harmadik ápolónőt küldött, ki a ragályos betegek pavillonjában van alkalmazva. Ezek szerint az ápolónői teendőket ez idő szerint Veiner Betta vezető és Major Róza s Hubennay Emilia vereskereszt ápolónők látják el az orvos urak és igazgatóság teljes meglétezésére.

Nem mulasztatom el — miként eddig minden évben megtettem — egy néhány statisztikai adatot bemutatni élelmezésünk és egyéb szükségleteinknél elért eredményről.

Első sorban szükségesnek tartom kimutatni, hogy mennyibe került intézetünkben egy napi élelmezés, mert csak ez nyújthat tiszta képet arról, hogy vajjon háztartásunkban a takarékoság elvei kellőleg szem előtt tartottak-e? Számadásunk szerint a múlt évben az összes élelmezés 3978 ft 64 krba került. Már most, ha ezzel szembe állítjuk a 13626 ápolási, illetőleg élelmezési napot, valamint gondnok, 2 ápolónő és 4 eseléd élelmezését, mely 2555 napnak felel meg, kijön azon eredmény, hogy 16181 élelmezési nap nekünk 3978 ft 64 krba, egy napi élelem egy személyre 24 1/2 krba került. Itt nem emelkedést látunk a megelőző évről képest, mert akkor egy napi élelem csak 20 1/2 krba került, de ha tekintetbe vesszük, hogy f. év augusztus végéig el vagyunk látva gabonával, mit múlt évben szereztünk be, melynek ára a múlt évi élelmezésbe számítottat be, kijön azon eredmény, hogy múlt évi élelmezésünk is csak annyiba került, mint a megelőző évben.

Az egyes élelmi cikkek fogyasztásából összeállított statisztikai adatok a következő eredményeket produkálnak. Bolti cikkek közül 4 1/2 kr, tejből 1 1/2, húsból 6 1/10, kenyérből 9 1/2 jut egy napra egy személy után. Ezen számbeli s így eszálhatatlan adatokat vizsgálva, én sehol sem látok olyasmit, mi aggályosnak tűnhetne fel s így a lefolyt év élelmezési eredményeiben megnyughatunk és pedig annyival is inkább, mivel legjobb meggyőződéseim szerint sehol az országban, sem köz-, sem magán-kórházban a miénknél jobb élelmezés nincs.

Tovább vizsgálva a számokat, kitűnik az is, hogy a múlt évben gyógyszerekre csupa 370 ft-ot költöttünk. Ebből egy betegre naponként 2 1/2 kr jut örök bizonyosságul annak, hogy a kórházi ápolásnál épen az orvosság az, mely talán legkevésbé kerül.

Szóval, tisztelt közgyűlés, bármily oldalról vizsgáljuk is a dolgokat s bárhogyan vessük is össze a számokat, azt találjuk, hogy kórházunk gazdasága a rendes keretek között mozog s én sehol egyetlen jelenséget sem találtam, mi a múlt évektől eltérést mutatna s így a múlt évi eredményeket nyugodtan vehetjük tudomásul.

Még meg kell említenem, hogy az élelmezés a múlt évben is házilág történt, mi évek hosszú során jónak és gazdaságosnak bizonyult. A gyógyszereket részint nagyban hozattuk, részint egyik helybeli gyógyszertár szolgáltatta. Általában a nagyban nem rendelhető gyógyszereket a két helyi gyógyszertár adja évenként felváltva.

Ezek képeznék, tisztelt közgyűlés, főbb vonásaiban intézetünk múlt évi történetét, de hiányos volna jelentésem, ha még egy körülményre fel nem hívnám becses figyelmüket. Mi ugyanis intézetünk fennállása óta szerződési viszonyban állottunk a nagyméltóságu honvédelmi miniszter ural, melynélfogva köteleztük magunkat, hogy 50 kr napi ellátási díj, mellett a beteg honvédeket gyógykezeljük. Ezen viszony évek hosszú során zavartalanul

fennállott közöttünk, míg az 1896. évben a esendőket rendelték be a brassói katonai-kórházba, a múlt évben a honvédeket is. Múlt évi jelentésem rendén is jeleztem ezen körülményt s akkor a tisztelt közgyűlés utasítása folytán felterjesztést is tetünk a esendőkről elszállítása ellen a belügyminiszter urhoz, ki leiratában kijelentette, hogy az intézkedés magasabb rendeltetést történt s így azt megváltoztatni nem hajlandó. Ezen sajnálatos körülménybe akkor belenyugodtunk, valamint most is bele kell nyugodnunk abba, hogy honvédek is a brassói katonai kórházba szállíttassanak, mivel úgy értesültünk, hogy ez is felsőbb rendeltetést történt, mely rendelet már régebbi keletű s csupán azért nem vétetett mindaddig teljesedésbe, mivel megfelelő katonai kórház nem volt. Tisztelettel kérem a közgyűlést, hogy ezen kellemetlen körülményt egyelőre tudomásul venni méltóztassék, de egyszersmind kegyeskedjék felhatalmazni az igazgatóságot, hogy ezen ügyben — kedvező alkalom adtán — a szükséges lépéseket megtehesse.

Van egy másik dolog is, mit a t. közgyűlés tudomására kell hoznom, mely örvendetesen érintett minket s talán némileg ellensúlyozni fogja az említetteket. A múlt év végén ugyanis a nagyméltóságu belügyminiszterium sürgős leiratot intézett igazgatóságunkhoz, melyben kijelenti, hogy ha intézetünk hajlandó minden külföldi s idegen illetőségű beteget felvenni, ő hajlandó évenkéntenkint felmerülő költségeket az állami betegápolási alaphoz megtéríttetni. Ezen intézkedés a múlt évben alkotott betegápolási törvény kifizetése volt s első pillanatra mindenki beláthatja, hogy kórházunkra nézve rendkívüli előnyöket biztosít, mert a nélkül, hogy önkormányzati jogainkat esorban, megadjuk mindazt, a mit egy kórház élvez, vagyis alkalmat nyújt, hogy kivétel nélkül minden beteget felvehessen s garanciát nyújt, hogy minden vagyonatlan beteg gyógydíját megkapjuk. Ezen kedvezmény beteg forgalmunk újabb fellendülését fogja eredményezni, minek jelenlegi viszonyok között kétszeres okunk van örvendeni.

Ezekben kívántam, tisztelt közgyűlés, röviden felsorolni mindazon nevezetesebb momentumokat, mik intézetünk vagyoni fejlődésére és belső életére nagyobb jelentőséggel bírnak s még csak az elismerés és hála adóját kell mondanom mindazok iránt, kik múlt évben intézetünk ügyeit szorgalmasan szolgálták.

Természetesen halánk és elism. a legnagyobb részét ezuttal is a mi lelkes elnök-bárónónknak, zágoni báró Szentkereszt Stephanie ő méltóságának kell adunk, ki sohasem apadó gonddal és erélylyel vezette intézetünket. Kíváncsak neki a sok családi csapás után vigasztalódást és feledést.

Mondjunk köszönetet a vagyonkezelő bizottságnak odaadó munkálkodásáért és az intézet orvosainak, tisztviselőinek, kik együtt és összesen dicsőre méltó munkát végeztek.

Ezek után tisztelettel kérem, hogy jelentésemet tudomásul venni méltóztassék.

Dobay János.

Farsang vége.

A mi közönségünk ugyancsak sietett a múlt farsang örömeit élvezni: az utolsó négy napon 3 bálunk volt s ezek mindenike igen szépen sikerült, bizonyosságot szolgáltatván arról, hogy nem élünk épen olyan rossz világban, mint a hogy ezt sokan hirdetik és panaszzák. F. év február 12-én a kereskedő ifjuság tartotta meg az ő szokásos farsangi elite bálját és pedig teljes sikerrel. A kereskedők által rendezni szokott mulatságok általában mindig nagy vonzerővel bírnak, mert itt szokott lenni a legtöbb tánczos ifjuság s következésképpen itt lehet a hölgyközönségnek legjobban mulatnia s ezen felül fesztelen kedélyesség dolgában is mindig kitűntek. Az ifjuság bálja, tradícióhoz híven, ezuttal is egyike vala a legjobban sikerült mulatságoknak s a kereskedelmi ifjuság alapja szép összeggel szaporodott. Hogy a rendező bizottság buzgalma ezuttal is mintaszerű volt, arról tán felesleges is beszélni.

Február 13-án a k.-vásárhelyi függetlenségi kör tartotta meg első bálját s népszerűség dolgában messze tulszárnyalja az idej összes bálját. A táncsterem és mellék helyiségei zsúfolásig megteltek kö-

Hirdetmény.

Miután üzletemet az általam megvásárolt ugynevezett „Vámházhoz” teszem át a jelenleg üzlethelyiségekül és lakásul szolgáló épületek, melyek Kézdi-Vásárhelytől I. kerület 7—8 udvartér 55, 56 és 70 házszám alatt fekszenek s melyek összesen 5 szobát, 1 konyhát, 2 nagy műhely helyiséget, 2 színt és egy istállót foglalnak magokban, mai naptól kezdve, szabad kézből, összesen vagy épületenként külön-külön, készpénzfizetés mellett eladtnak.

Értekezni lehet e tárgyban velem

Czimbalmos Ferencz.

(11 5—2)

Meghívó.

A Kézdi-Vásárhelyi Kisegítő Takarékpénztár
Részvénytársaság

XIV-ik évi közgyűlése

1899-ik évi márczius hó 5-én délután 2 órakor az intézet helyiségében lesz megtartva, melyre minden részvényes tag tisztelettel meghívatik.

Tárgysorozat.

1. A közgyűlési jegyzőkönyv hitelesítésére két tag választása (55. §.)
2. Igazgatósági jelentés.
2. Felügyelő bizottsági jelentés.
4. A mérleg-számla megállapítása és a nyereség feletti intézkedés (57. §.)
5. Az igazgatóság és felügyelő bizottságnak a felmentvény megadása. (57. §.)
6. Vezérigazgató javadalmaztatásának megállapítása. (56. §.)
7. Indítványok az alapszabály 48. §. értelmében.

Megjegyzés az alapszabály 52. és 53. §-ai értelmében. Minden részvényes tag kéri, ki szavazati jogát személyesen vagy meghatalmazott által (ki csak részvényes lehet) gyakorolni kívánja, a közgyűlést megelőzőleg legalább 24 órával részvényeit szelvényeivel együtt az intézet helyiségében az e végre kirendelt közegnél elismervény mellett letenni.

Figyelmeztetés.

Minden részvényes kéri, az alapszabály 52. 53. §. értelmében és annak a megjegyzésben tett kivonata szerint eljárni, mert a gyűlés napján egyáltalában letéti részvények nem fogadtatnak el.

Csakis ezen védjeggyel valódi. Utánzások miatt nagyon ügyeljünk a

SCHAFFER RÓZA névre.

Szépség gazdagság!

Szépség hatalom!

Ezt a legdrágább kincset megszerezhetni eddig csak a

Mme Rosa Schaffer

szerb. kir. udv. és kamarai szállítónő
Bécs, I., Graben 14. által föltalált és használt szépségcsodák által sikerült.

Poudre ravissante es. és kir. kiz. szab., Minden hölgynek, ki egyszer próbálta, nélkülözhetetlen; a bőrt vakító fehérré

Törvényesen védve. varázsolja és pompás zománca alatt a bőrkütyöket anyajegyek és himlőhelyek is eltűnnek. — A ráncokat és redőket kisimítja, a káros szépségcsodák által kitágított likacsokat összehúzza és az arcnak üde, rózsás, fiatal színt kölcsönöz. Ez az egyetlen puder, melynek használata után mosakodni lehet, anélkül, hogy szeszézés hatása a bőrről eltűnnék. Egy doboz ára 2 frt 50 kr. és 1 forint 50 krajczár.

Crème ravissante évtizedekkel fiatalít, a bőrt ruganyosan és simán tartja, esténként minden hölgynek használnia kellene. Egy tégl 1 frt 50 kr.

Eau ravissante megőrzi a bőr üdőségét, erősíti és a legkitűnőbb, biztos hatású toillet-víz. Egy üveg ára 2 frt 50 kr.

A Ravissante crème, puder és viz az 1897. évi párisi és londoni nemzetközi kiállításon nagy arany éremmel lett kitüntetve. Minden hölgynek, aki redőtlen, márványfehér homlokot akar, legjobban ajánlható a es. kir. szab. homlokkötő darabonként 1 frt 50 kr-ért és a „Savon-ravissante” kiváló szépségcsodákkal hölgyek és urak részére, darabonként 80 kr-ért. Valamennyi készítményem csodálatos hatásáért teljes kezességet vállalok. Számítalan elismerő és köszönő irat betekinthető a legmagasabb körökből és csak diskreczió miatt nem közölhetők.

Központi raktár: Rosa Schaffer, Bécs, I., Graben 14.

(12 3—12)

SCHISSER PÁL

első nagy kárpitos-butor-raktárában
Kézdi-Vásárhelytől

nagy választékban kaphatók a legszolidabban munkált ruganyos szalon-butorok minden minőségben. Teljes garnitúrák: egy kanapé, 8 db karosszék 100 frtól feljebb, ezenkívül mindenféle divány ottománok, faragott, tömören hajlított faszékek és függőnytartók, tükrök, toillet-asztalok, lőszőr és tengerifü matrácok és sodronyágybetétek galvanizált sodronyból tömör fakerettel és vasalással, egy nagy ágyra darabja 9 frt. Összehajtható vas-ágyak 32 rugós matráczezel.

Az üzlethelyiség a kaszinó-épület földszintjén van.

(88 86—100)

Honi ipar.

TORONTÁLI SZŐNYEGGYÁR részvény-társaság.

Egyedüli magyar szőnyeggyár.

Készít: kézzel csomózott szmirna-szőnyeget, terem-, szalon-, ebédlő-, háló-, boduoir- és uri szobák részére, mindenféle nagyság és stílusban, bármely rajz szerint hollandi futószőnyeget, keleti (karamani) függönyöket, torontáli szerb szőnyeget (Tyilin), terítők, függönyök, divánátvetők stb. részére.

Főraktár: VI. ker., Budapest, Andrássy-ut 4. szám.

Dusan fölszerelt raktár mindennemű, a szőnyeg-szakmába való cikkekben, u. m.: olcsóbb táj szőnyegek, függönyök, terítők, takarók, ablakvédők, szoba- és lópkroczok.

(164) 16—20

Honi ipar.